

Életfeláldozás – életáldozat

„Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.”

Karizmatikus egyénisége, szavai és tettei széles körben ismertté tették Jézust. Az ünnepre zarándokoló tömegből többen, köztük még pogányok is, szerették volna személyesen is megismerni az Istenről szokatlanul beszélő Tanítót. Tanítványai közül Fülöp és András próbálta megszervezni a találkozót az érdeklődőkkel. De Jézus tisztában volt vele, hogy akik tőle csodálatos tetteket várnak, azok félreértik őt. Már érzi, hogy közeledik földi életének legnagyobb döntése, az óra, amely megrendítően félelmetes, amelytől legszívesebben megszabadulna.

Ekkor mondta el Jézus – számomra – egyik legmegrendítőbb intelmét: „...Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.” Azaz, aki jó ügyért, másokért áldozza életét, annak gyümölcsöző lesz az élete.

Csak hogy az életünk feláldozása nem könnyű dolog! János leírásából is tudhatjuk, Jézusnak sem volt könnyű: „Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.”

Az életünket feláldozni csak egyszer tudjuk életünk folyamán. De életáldozatot hozhatunk naponta, azaz időnk, erőnk, szeretetünket áldozhatjuk azokra, akik ezekre rászorulnak.

Az evangéliumi szakasz nyilván Jézus végső életfeláldozásra készülésétől szól. De ezt megelőzte az az éveken át tartó tanító és segítő munka, amellyel Jézus évezredek hamis istenképét próbálta megváltoztatni.

Azt nem tudhatjuk biztosan, létrejött-e a találkozó a Jézust megismerni akaró érdeklődőkkel, vagy elakadt a Jézus és a tanítványok között történt megrázó párbeszédnél. De az kiderül János leírásából, hogy a „nép, amely ott ácsorgott”, amúgy a tanítványokkal együtt, nem értette világosan Jézus mondatait, az Atyához intézett fohászatát.

S mi, késői tanítványok értjük-e Jézust? Meghosszúsítjuk-e napi életáldozatainkat, hogy maradandó gyümölcsünk legyenek? Készülünk-e, legalább gondolatban, egy bármikor szükségessé válható végső döntésre?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest